

Modře označené štítky znamenají,
že není zaplacené předplatné!
Předplatné na jeden rok je
38,10+ 1,90 (GST) = 40 kan. dolarů
Cena 1.62 + 0.08 (GST) = 1.70 dolaru.

Agreement # 40005374/ Registration # 09089

Datum, dokdy jsou
noviny předplaceny,
je v pravém horním
rohu štítku!

J Time
Committed
À délai
convenu

Telefon: 416/530-4222
Fax: 416/530-0069
E-mail: abe@zpravy.ca
abe@satellite1-416.com

ČESKOSLOVENSKÝ ČTRNÁCTIDENÍK - CZECHOSLOVAK BI-WEEKLY

No.4.

(453.)

Vol. 20.

satellite 1-416

Thursday,

February 25,

2010

Published by ABE, P. O. Box 176, Station „E“, Toronto, Ontario, Canada M6H 4E2

www.satellite1-416.com nebo www.zpravy.org nebo www.zpravy.ca

Starý magnetofon, Lenka Filipová a královny krásy

Když jsem se po létech v exilu vrátil domů, našel jsem ve skříni starý magnetofon Sonet B4. Nandal jsem do něj kotouče a kupodivu, on ještě hrál. A tak jsem si mohl znovu poslechnout písničky z druhé poloviny šedesátých let. Pravda, kvalita nahrávek během těch let utrpěla, ale stále ty písničky měly duši. Kromě Beatles, Stones a Animals, zde byly i skladby, které nahráli francouzsky zpěváci Salvatore Adamo, Michel Polnareff a dnes již zapomenutý, o něco starší, francouzský Dylan Hugues Aufrey.

Na tuto generaci nějak nepřímo navazuje česká zpěvačka Lenka Filipová, a snad proto byl nevšedním zážitkem Valentýnský bál v Mississauze, kde v úvodu zpívala. A nejen to: hrála na kytaru, vlastně na několik kytar.

Její virtuosita na tento nástroj připomněla Štěpána Raka, kterého jsme měli možnost vidět v Torontu počátkem osmdesátých let. O tom, že se nebojí experimentovat svědčí skutečnost, že zpívá i v obtížné keltštině.

Škoda jen, že koncert byl relativně krátký, protože na programu bylo i představení finalistek o titul české a slovenské královny krásy. Mezi tím vystoupila kapela Muzika na rohu Jiřího Grosmana se zpěvačkami Lenkou Novákovou a Marií Fraňkovou. Večer konferovali Marka Rajná a Bohdan Turok.

Lenka Filipová však oslavila toho večera i své narozeniny, ke kterým dostala obrovský dort. Přesto zbyl i krátký čas na rozhovor. Zkrátka i během večera vše zvládala s profesionální jistotou.

Musím přiznat, že jsem Lenku viděl naposledy před 47 lety ve Vladivostocké ulici v Praze. Nebyl jsem totiž zdaleka nejlepším žákem její maminky, ale matně se pamatuji, že za ní jednou přišla do školy a také si pamatuji, že sestra mého spolužáka Františka Faltýnka si vzala jejího strýce. František Faltýnek se kamsi ztratil a nikdy se neobjeví ani na pravidelných setkáních 9 A a tak jsem chtěl vědět mimo jiné, jestli o něm něco neví. Nevěděla, zato když přišla řeč na strýce Vládu, tak se jí rozzářily oči, protože ji učil hrát na kytaru. Tu měli doma,

LENKA FILIPOVÁ

FINALISTKY SOUTĚŽE ČESKÁ A SLOVENSKÁ MISS KANADY

protože její maminka učila ve zmíněné škole, vedle stadionu Slavie, také hudební výchovu.

Kytara byla u nich doma a nikdo ji nemusel do ničeho nutit. Ke kytarě, na kterou hrála maminka i tatínek, se doma také hodně zpívalo. Jejím vzorem byla Marta Kubišová, s kterou se viděla již párkrát před revolucí a hlavně vzpomíná na setkání po revoluci ve studiu u Zdeňka Rytíře, jehož texty často zpívá. Přiznává, že na ni měl velký vliv folk; zná všechny písničky Joan Baezové a Boba Dylana. Díky jim a Beatles se začala učit anglicky, což byl její první jazyk, kterému se učila od třetí třídy, i když je známá spíše jako frankofonní zpěvačka, ale oba jazyky má moc ráda. Z Kanadanů miluje Leonarda Cohena a Joni Mitchell. Byla unesená z Cohenova koncertu v Praze. Jejich písničky však nezpívá, protože jsou to básníci, kteří staví na textu a těžko kdo umí udělat podobný text v češtině. Snad jen Zdeněk Rytíř a ten, kdyby něco takového udělal, tak by to stálo za pokus.

Během krátkého rozhovoru jsem se zeptal, jestli je něco, co ji zde v Kanadě překvapilo.

„Byla jsem tu vloni na prázdninách, když se připravovalo tohle turné. Cítila jsem se zde jako doma. Je to přestupní stanice mezi Evropou a Amerikou. Připadá mi, že je tu klid. Před sedmatřiceti lety jsem byla v Kanadě s Brněnským rozhlasovým orchestrem lidových nástrojů, který vedl Bohouš Smékal se sólovými zpěváky Jožkou Černým a Jarmilou Šulákovou. V životě jsem měla několik šťastných okamžiků. Jedním z nich bylo, když jsem ve čtrnácti letech vyhrála celostátní soutěž všech hudebních škol se skladbou *Na dobrou noc*. V porotě seděl Zdeněk Bláha, který hrál na dudy a byl redaktorem plzeňského rozhlasu. Ten mě požádal, abych tuto skladbu natočila v

plzeňském rozhlasu. Jela jsem tam s maminkou v patnácti vlakem. Zaspívala jsem jí a zeptala jsem se, jestli si mohu zazpívat ve studiu. Měla jsem v repertoáru písničky Marty Kubišové, od Salvátora Adama *Inch'Allah*, krásný politický šlágr. Slyšela jsem poprvé přes mikrofon svůj hlas. Byla jsem tím fascinována. Nic se však nestalo. Dostala jsem pásku a jeli jsme zase vlakem domů.

Udělal jsem zkoušku na konzervatoř. Byla jsem ve druhém ročníku a najednou telefon a volal mi právě Bohouš Smékal, který byl uměleckým ředitelem BROLNu, že slyšel od Zdeňka Bláhy ty nahrávky a umluvil ředitele Tausingra, aby mne uvolnili na tři měsíce ze školy a jela jsem s nimi na turné z New Yorku po celé Americe a Kanadě. Bylo mi sedmnáct let a to jsem zde byla poprvé. A pak jsem se sem nedostala až před nedávnem.“

Adamovu písničku *Inch'Allah* si pamatuji velice dobře a tak jsem se zeptal, jestli ji ovlivnili i další zpěváci jako Hugues Aufray nebo Michel Polnareff...

„Hugues je můj miláček, my jsme se potkali, on žije v Americe, má krásné názory na život. Dělali jsme spolu dohromady představení v *Divadle šansonů* v Brně. Michel Polnareff má velice zvláštní a originální přístup ke zpívání. I ten se mi velmi líbil.“

Na konec našeho setkání jsme vyslovili oba přání, že bychom se rádi ještě jednou setkali. Tentokrát ale ne v Mississauze, ale přímo v Torontu.

A to bylo i moje přání, aby se příště takový podnik konal v Torontu; nerad totiž na takový bál či koncert jezdím autem. Pokud by bylo léto, tak bych jel třeba na kole i do Kitcheneru, ale v zimě, je nutné nasadit čtyři gumy a to má své nevýhody.

Aleš Březina
